

Mnogovrstne novice.

* Novoizvoljeni škof Tržaško-Koparski gosp. dr. J. Dobrila je ustanovil 8 štipendij: pet po 100 gold. 80 krajc. v srebru, tri pa po 112 gold. av. v. na leto za učence iz Poreško-puljske škofije, kjer je poprej vladoval. Slava!

* 19. dne t. m. je preteklo ravno 100 let, kar je na Dunajskem vseučilišču bila pod cesarico Marijo Terezijo vpeljana stolica za česki jezik in česko slovnstvo. Prof. Šembera se je oni dan z zanimivim govorom spominjal imenovane stoletnice, prvega učitelja Josipa Zlobicega in pa razcveta česke literature od onega časa do današnjega dne.

* Podoba je, da nemčurski Štajarci nočejo slovenskih mladenčev v Mariborsko deželno vinorejsko šolo; vsaj izpraznjenih 4 štipendij po 120 gold. niso razpisali v nobenem slovenskem časniku, da bi Štajarski Slovenec razpis mogel brati. To je očitne graje vredno; al od druge strani je pa žalostno tudi to, da je ta šola nemška, čeravno na slovenski zemlji stoji in se z nogradi slovenske zemlje vkvarja ter pol milijona štajarskih Slovencev jo tudi denarno vzdržavati pomaga!

* Trtna uš (filoksera) se je prikazala tudi na Ogerskem. Blizo Pančove je pokončala 49 oralov vinogradov. Pravijo, da je grozni mrčes se tje spravil po Ameriških trsih, katere so pred 5 leti bili iz Dunaja dobili.

* Vina so na Francoskem pridelali letos nad 20 milijonov štrtinjakov, čeravno je trtna uš blizo 6 milijonov pokončala. Tudi na Ogerskem in Hrvaškem ga imajo toliko, da jim posode zmanjkuje.

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

IV.

Policijski komisar.

(Dalje.)

Kmalu za njim pripeljeta ona dva agenta tujca, s katerim se vsedeta v fijakarsk voz in se odpeljeta ž njim.

Že drugi dan je stal pred mano v pisarni, kamor sem ga bil poklical, da ga zaslišim. Mogočno vstopi in ko zagleda mene, se zadere:

„S kako pravico se z mano tako ravna? Jaz sem Francosk državljan in vam dam pomisliti, da bom po našem poslancu na Dunaji zahteval eklatantno zadostenje. Moja pisma so v redu, tega ste se prepričali.“

„Tiho“, ga zavrnem jaz ostro, „premislite, da ste pred sodnikom in da imate le odgovarjati, ne prašati. Če se vam godí krivica, se bo to že skazalo in zadostenje vam ne bo izostalo. Najprvo mi povejte svoje imé!“

„Saj je v pismih: Evgene de Beauvillers, fabrikant.“

„Vaše pravo imé mi povejte, razumite?“

„Gospod! To je razžaljenje. Jaz nimam družega imena.“

„Pač, pač, le spominjajte se. Pred dvema leti, ko ste bili še računski vodja pri trgovcu M. na D., so vas klicali Rihard Kravs, je-li?“

Pri teh besedah vprem svoje oči vanj in zapazim, da se pretrese, al le za trenutek, potem pa zopet predrzno odgovori:

„Motite se, jaz nisem bil nikjer bukvovodja, moj oče se je z mano vred že davno v Pariz preselil. Premislite, da sem jaz premožen fabrikant.“

„Tim bolje za one, katere ste obškodovali, bodo vsaj kaj nazaj dobili.“

Daljno izpraševanje nima nobenega vspeha. Hudo delnik tají vse, kar mu očitam, pravi, da ni bil nikdar v tem mestu, in ko pokličem mladega trgovca in dva druga, ki sta bila isto noč pri igri nazoča ter se ga še dobro spominjala in ga zdaj prvi hip kot tistega „komisarja“ spoznala, trdi, da teh gospodov nikdar videl ni. Ker vidim, da danes ni nič spraviti iz njega, dam ga peljati zopet v samotni zapor, pričakovaje, da ga bo samota omehčila.

Kmalu za njim vstopi njegova žena, katero je bil policijski komisar peljal v hôtél. Povabil sem jo bil, da ji njeno nesrečo razložim, ker komisar je bil to le površno storil. Dva dni le in kako spremenjena je revica! Prej cveteče in polno lice ji je bilo vpadlo, žareče oko otemnelo in se pogobnilo in vsa postava se nekako posedla. Ta milovanja vredna podoba pred 2 dnevi še tako srečne ženske mi gre do srca, podam jej stol, kamor se zgrudi vsa spehana.

„Kaj bo, kaj bo!“ tarna francoski in solze se jej vderó vnovič, „moj soprog zaprt, jaz pa tuja in sama v tem mestu.“

Jaz jo skušam tolažiti tudi v francoskem jeziku; brž ko zasliši prvo besedo francosko, pogleda me s solznimi očmi in pravi:

„Vi govorite francoski? O, zdaj vse uganem! Vi ste vzrok moje nesreče, vi ste izdali mojega soproga, vi — vi hinavec!“

Ta zatožba me presune tako, da mi zamaši grlo in ne morem prave besede spraviti iz njega. Vendar se, svest si, da sem storil le svojo dolžnost, hitro ojačim in nagovorim revico vnovič:

„Jaz popolnoma vem ceniti vašo nesrečo, gospá, a prosim vas, da se toliko umirite, da vam natanko razložim, česa je obdolžen vaš soprog.“

Ko se je potem nekoliko umirila, jej povem vse, kar sem vedel. Vtisk mojih besedi je bil tak, da je revica nazadnje ob zavednost prišla in sem moral poklicati zdravnika, ki jo je v hôtél spremil. Tam je popolnoma obolela, huda mrzlica čutnic jo je spravila skoro na kraj groba. — — (Dal. prih.)

Naši dopisi.

Iz Gorice 14. okt. M. K. — Slušatelj kmetijskega tečaja so imeli 4. oktobra izlet v Lipico, kjer so ogledali kobilarijo ter videli žebce in kobile čisto arabskega plemena, pa tudi španjsko pleme križano z arabskim itd. Ko so vse ogledali, česar so se teoretično o konjereji učili, so se peljali v Sežano na posestvo g. Polaja, ki je svoje goste preprijazno sprejel in jim pokazal čisto lepa goveda Marijadvorskega, Pincgavskega in Holandskega plemena. Pokazal jim jepa tudi svojo dobro uravnano vinsko klet, v kateri se zraven družih sodov nahajajo tudi štirje taki, ki vsak po 125 veder vina drže. Ti sodi so kamniti in s cementom dobro ometani. Tudi vrt imenovanega gospoda je prav lepo vredjen; videli smo tù, da se gosp. Polaj tudi s čebelarstvom in sadjerejo peča. Da na kratko povem, rečem: gosp. Polaj se sme res v gospodarstvu vsem dotičnim občanom v izgled postaviti. — Ko smo se od gosp. Polaja poslovili, smo šli na vrt Scaramanga čegar vrt je eden najlepših vrtov na Primorskem. Ko smo vrt ogledali, so se nam še nekatera ovčja plemena pokazala in pa goveda čistega Brnskega plemena. —